

**Preek jubileum Jo Sax, 50 jaar priester, 35 jaar pastoor van Noorbeek.
27 augustus 2006.**

Dierbare pastoor Sax, beste Jo,
beste allemaal die hier in de kerk aanwezig bent
en allen die nu met ons verbonden zijn via het groot-
beeldscherm in het paviljoen.

Met dankbaarheid vieren wij vandaag het 50-jarig
priesterfeest van uw pastoor en het feit dat hij 35
jaar lang uw parochieherder is. Ik probeer me de
tijdgeest van 1956 voor de geest te halen, het jaar
van je priesterwijding. (Op Hemelvaartsdag van dat
jaar – nog geen 8 jaar oud maar wel al tot de jaren
des verstands gekomen volgens de katechismus –
deed ik mijn eerste communie).

De kerk van het Rijke Roomsche Leven was in haar
nadagen. Jij hebt nog een volledige, degelijk klassiek
klein en groot seminarie gehad uit dikke, zware handboeken van dogmatiek, moraal
en exegetische die al jarenlang gehanteerd werden. De rol van de priester in kerk en sa-
menleving was een duidelijke en uitgemaakte zaak en heel vanzelfsprekend, nog am-
per in discussie. Jij hebt nog geleerd dat het hart van de eucharistieviering (een
woord dat toen helemaal nog niet gebruikt werd; er werd gesproken van Heilig Misof-
fer) was: "het op onbloedige wijze opnieuw voltrekken van het Kruisoffer van Chris-
tus door de priester." Derhalve was ook de priester, de pastoor het centrum van de
parochie en maakte hij volledig zelfstandig, zonder ruggespraak de dienst uit.

En toen kwam het Tweede Vaticaans Concilie van 1963 tot 1965. Een frisse wind
waaide door de kerk. Termen als 'aggiornamento' het bij de tijd brengen van de kerk,
de tekenen des tijds leren verstaan; kerk als 'sacramentum mundi': geen doel in zich
maar terwille van het heil van de wereld; kerk als Volk Gods onderweg; eucharistie
i.p.v. H. Misoffer, het feest van breken en delen, de liturgie in de volkstaal en de
priester als voorganger, gekeerd naar de mensen toe, geassisteerd naast misdienaars

en acolieten vanaf nu ook
door lectors en lectrices;
kindervieringen,
jongerenmissen.
En jij, Jo, gepikt en
gemazeld in de oude
theologie, hebt een grote
omslag in je leven bewerkt
door je met hart en ziel over
te geven aan de nieuwe
theologie, aan de nieuwe
inzichten over wat pastoraat
is en dient te zijn, aan frisse
verkondiging en schriftuitleg.
Je hebt je als het ware
omgeschoold door nog te
beginnen aan een nieuwe
vakopleiding van supervisor

en werkbegeleiding. De kennis, de kunde en de vaardigheid daarin opgedaan heb je
ten dienste gesteld van de permanente vorming van collega-priesters en pastoraal

werkenden met name in het dekenaat Maastricht en Gulpen. Je bent een tijdlang verbonden geweest aan de UTP in Heerlen om aankomende werkers in het pastoraat te begeleiden op hun eerste schreden in het pastoraat. En altijd ben je blijven lezen en studeren, heb jij je kennis en inzichten gedeeld met anderen en werd voor menig een vertrouwensman, inspiratiebron en voorbeeld van een pastor die op aangepaste eigentijdse wijze het vak van pastoraat beoefende.

Want je was inmiddels – naast al die werkzaamheden als supervisor en werkbegeleider – pastoor geworden van Noorbeek, nu 35 jaar geleden. Wat je jouw collega's voorhield, waarin je hen begeleidde en coachte, bracht jezelf in praktijk. Pastoraat was geen eenmanszaak meer van de pastoor maar diende in collegialiteit samen met de mensen en niet enkel voor de mensen gedaan te worden. Parochianen waren niet alleen 'object van pastoraat' maar vooral 'subject van pastoraat'. Zijzelf – door doopsel en vormsel begiftigd met de H. Geest – zijn mede dragers en uitvoerders van de herderlijke taken van een parochiegemeenschap. Volk Gods samen onder weg, tot heil van de gemeenschap en tot zegen van ieder lid van die gemeenschap. Je wist van meet af aan als pastoor van Noorbeek mensen te motiveren, inspireren, hen aan te spreken op hun talenten. Zo kwam hier, wellicht als eerste in het dekenaat, een pastoraal overleg tot stand. Riep je allerlei werkgroepen in het leven en ontstond er een bont boekje van groepen en groepjes die allen een onderdeel van de pastorale taak van een parochiegemeenschap mede behartigen. De kleurrijke en rijkgeschakeerde bos bloemen, samengesteld door afgevaardigden van alle werkgroepen nu actief in deze parochie, is daar een beeldend en sprekend getuigenis van. Vrucht van je onverdroten, noeste en inspirerende arbeid in al die jaren. Jouw droom hoe de parochie van de toekomst eruit moest zien volgens jou heb je niet alleen met ons gedeeld maar aan de verwezenlijking ervan heb je dag in dag uit gewerkt, met alle krachten en talenten jou gegeven.

Als vriend en collega heb ik vanuit mijn werkzaamheid als lid van het pastoraal team te Wittem de laatste 15 jaar van nabij met je mogen meemaken en samenwerken. Die vrucht van een veelkleurig palet en bont bloemenboekje is niet zonder zorgen en tranen, zonder verdriet en zwoegen tot stand gekomen. Wat hebben we als Vier Samen, samen met de betrokken kerkbesturen, niet gestreden en gevochten tegen de heersende kerkleiding in ons bisdom in voor de rechtmatige aanpak en werkwijze van een pastoraat aangepast aan de eisen van deze tijd. Wat hebben we niet geknokt voor de totstandkoming van de pastoraatgroepen in de parochies van Vier Samen, waarvan Noorbeek het boegbeeld was en is. En dat alles in grote collegialiteit, in onverdroten vertrouwen en geloof in de kracht en de eigenwaarde van iedere gelovige, van ieder lid van de gemeenschap.

Het resultaat van al je inspanningen mag je vandaag ervaren. Kerk, dat zijn wij samen. Niemand kan – met de woorden van St. Paulus aan de Korintiërs uit de eerste lezing van vandaag – zeggen: 'Ik ben geen hand, ik ben geen oor of oog, dus ik hoor niet bij het lichaam. Integendeel: het is juist zo dat er een groot aantal delen, ledematen, zijn en die vormen tezamen één lichaam'. Wij, u allen, pastoor, leden van de werkgroepen, parochianen, vormen samen de gemeenschap, het lichaam van Christus. Wij allen dienen te leven tot opbouw en geluk van elkaar. Niemand steekt daar bovenuit en is de meerdere. Integendeel zelfs, de aandacht moet blijven uitgaan naar de zwakste, de kleinste, in de nabije omgeving, de eigen gemeenschap van Noorbeek, of veraf in welk deel van de wereld ook. Indien de kerk niet dient tot geluk van de mens en van de wereld, dan dient ze tot niets.

Dat is, pastoor Sax, wat je ons, de parochiegemeenschap van Noorbeek en ver daarbuiten, in alle toonaarden steeds weer hebt voorgehouden de afgelopen 35 jaar. Daar-

in zijn we met zijn allen gaan geloven en ervan overtuigd geraakt. Dat heb je niet alleen bij woorden gelaten, maar je hebt het ons voorgeleefd, heel concreet iedere dag weer. In de liturgie, in het samen werken met de werkgroepen, in de pastorale zorg voor de mens in nood die op je weg kwam en komt.

Ons past nu slechts een hartgrondig 'dank je wel' voor de wijze waarop je 50 jaar lang priester bent geweest en nog steeds bent. Voor jouw eigen wijze van 'pastor', pastoor, herder zijn in de parochie van Noorbeek. Dank voor je collegialiteit, voor je vertrouwen en geloof in ieder van ons, voor je toewijding en zorg, voor de mens en de vriend die je geworden bent van velen. Ondanks je eigen-aardig-heden, met al je gebreken: een ware pastor bonus: goede herder.

U, parochie van Noorbeek, proficiat met deze pastoor, met zijn jubileum, met jullie jubileum met hem. Geen groter cadeau en geen grotere waardering voor alles wat pastoor Sax met en voor u tot stand gebracht heeft kan hem gegeven worden dan tot in lengte van jaren in zijn geest en met zijn geloof en vertrouwen samen de kerk van Noorbeek vorm te geven, als herders voor elkaar. De parochie als

herberg, waar ieder op zijn levensweg, binnen mag komen, even mag schuilen, inspiratie mag opdoen, en leert hoe zijn leven in te zetten voor het geluk van de medemens.

Laten we samen de Heer van het leven, de God die onvoorwaardelijk van ieder mens houdt, danken voor zoveel weldaden aan ons bewezen.

Voor deze ene mens en vriend, pastoor Jo Sax, die ons die menslievende God heeft leren doen kennen.

Voor elkaar, dat we de rijkdom van ieders verscheidenheid en eigenheid, mogen blijven delen en inzetten tot wat Jezus zijn droom noemde, de droom die ook pastoor Sax zijn eigen noemde: Gods rijk op aarde.

p. Jan Hafmans C.Ss.R.
regionale overste Redemptoristen Nederland